

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Justitie (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 26 augustus 2010 in zaak
nrs. 10/27580 en 10/27581 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 augustus 2010 (hierna: het besluit) heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Het besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 augustus 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 27 januari 2011, waar de minister voor Immigratie en Asiel, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, bijgestaan door Th. Trompetter en W. Scheepens, werkzaam als arts en algemeen directeur onderscheidenlijk manager bij MediFirst, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. R.E. Temmen, advocaat te Bergen op Zoom, bijgestaan door E.J. Kors, voorheen werkzaam als klinisch psycholoog en psychotherapeut bij het Meldpunt Asielzoekers met Psychische Problemen (hierna: het MAPP), zijn verschenen.

2. Overwegingen

Ontvankelijkheid

2.1. Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift in afwijking van artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vier weken.

Ingevolge het tweede lid bedraagt de beroepstermijn één week, indien, samengevat weergegeven, de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, binnen een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen aantal dagen is afgewezen.

Uit de plaatsing in hoofdstuk 7 van de Vw 2000 volgt dat de in artikel 69, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, gestelde termijnen ook gelden voor het instellen van hoger beroep. Die bepalingen maken deel uit van afdeling 1 van dit hoofdstuk, houdende algemene bepalingen voor het aanwenden van rechtsmiddelen.

2.1.1. De in artikel 69, tweede lid, van de Vw 2000, gestelde termijn van één week geldt derhalve ook, indien, zoals in dit geval, hoger beroep wordt ingesteld tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter, die betrekking

heeft op de afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in het aanmeldcentrum.

2.1.2. De aangevallen uitspraak is verzonden op 26 augustus 2010, zodat de termijn voor het instellen van hoger beroep ingevolge artikel 6:8, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Awb, is aangevangen op 27 augustus 2010 en is geëindigd op 2 september 2010.

2.1.3. De minister heeft het hoger beroep niet tijdig ingesteld. Echter, aan de aangevallen uitspraak is een rechtsmiddelenvoorlichting toegevoegd, waarin een hoger-beroepstermijn van vier weken is vermeld. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 februari 2010 in zaak nr. 200907653/1/V3; www.raadvanstate.nl) volgt dat, nu de minister het hoger beroep binnen die termijn van vier weken heeft ingesteld, anders dan de vreemdeling in zijn verweerschrift en ter zitting heeft betoogd, redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de minister in verzuim is geweest.

Grievens

2.2. *In de eerste grief klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, het rapport van het MAPP van 13 augustus 2010 (hierna: het MAPP-rapport) een concreet aanknopingspunt biedt voor twijfel aan de juistheid van het advies van MediFirst van 23 juli 2010 (hierna: het MediFirst-advies), nu de vreemdeling bij het MAPP, anders dan bij MediFirst, door een psychiater is onderzocht die heeft geconcludeerd dat de vreemdeling psychische problemen heeft die zeker interfereren met het vermogen om coherent en consistent te verklaren. Volgens de minister heeft de voorzieningenrechter aldus niet onderkend dat hij, gelet op de in het Protocol Medisch advies Horen en Beslissen (hierna: het Protocol) opgenomen informatie, van de deskundigheid van MediFirst mag uitgaan. Voorts heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat het MAPP en MediFirst niet van mening verschillen over de vraag of de vreemdeling kan worden gehoord en evenmin over de vraag of bij hem sprake is van psychische problematiek die hierbij van invloed kan zijn, aldus de minister.*

2.2.1. De minister heeft de vreemdeling, voor indiening van diens asielaanvraag, op 23 juli 2010 medisch laten onderzoeken door MediFirst. De resultaten van dit onderzoek, waarbij de vreemdeling is gezien door een arts en een verpleegkundige, zijn weergegeven in het MediFirst-advies. Blijkens dit advies zijn er beperkingen op grond van medische problematiek die van invloed kunnen zijn op het horen, namelijk dat de vreemdeling zeer timide en schuw is en dat hij door de taalbarrière en zijn ervaringen wantrouwend en angstig is, hetgeen zich lichamelijk uit door rillen. Desalniettemin kan de vreemdeling volgens het MediFirst-advies worden gehoord. Daarbij dient wel rekening te worden gehouden met medische problematiek die van invloed kan zijn op de verklaringen van de vreemdeling. Zo lijdt de vreemdeling aan dagelijkse herbelevingen, heeft hij tijdsbesef in termen van ochtend en middag maar niet in kloktijden, maakt hij een uitgeputte indruk en heeft hij een zeer uitgebreide uitleg en begeleiding nodig rondom zijn procedure, aldus

het MediFirst-advies. Voorts staat in dat advies dat de vreemdeling zelf te kennen heeft gegeven dat hij, ondanks de geconstateerde problemen, kan worden gehoord.

2.2.2. Naar aanleiding van een zogeheten MAPP-melding op 26 juli 2010, is de vreemdeling op 12 augustus 2010 onderzocht door een psychiater van het MAPP. In het MAPP-rapport, dat de vreemdeling in beroep heeft overgelegd en dat zowel een reactie op het MediFirst-advies als de resultaten van eigen psychologisch onderzoek bevat, staat onder meer dat de vreemdeling kenmerken van een posttraumatische stressstoornis vertoont, dat sprake is van forse psychopathologie en dat er aanwijzingen zijn voor het bestaan van verminderde geestelijke vermogens in de zin van zwakbegaafdheid. Daarnaast is de concentratie sterk verminderd door vermoeidheid. In het rapport onderschrijft de psychiater van het MAPP de bevindingen van MediFirst en concludeert hij dat sprake is van psychische problemen die zeker interfereren met het vermogen coherent en consistent te verklaren.

2.2.3. Indien en voor zover de minister een MediFirst-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, dient hij zich er ingevolge artikel 3:2 van de Awb van te vergewissen dat dit advies - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is.

Indien de minister heeft voldaan aan de aldus op hem rustende vergewisplicht, kan een vreemdeling de uitkomst van een MediFirst-advies nog slechts succesvol bestrijden door overlegging van een andersluidend deskundigenadvies.

2.2.4. Volgens het Protocol dienen MediFirst-artsen te beschikken over ervaring met het adviseren over psychiatrische ziektebeelden en behoort tot de functie-eisen van bij MediFirst werkzame verpleegkundigen dat zij ervaring hebben met het omgaan met en herkennen van psychiatrische ziektebeelden. Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister bevestigd dat de artsen en verpleegkundigen bij MediFirst aan deze functie-eisen voldoen. Nu in het Protocol voorts is vermeld dat het onderzoek bij MediFirst zich toespitst op de psychiatrie en de somatiek, heeft de voorzieningenrechter, ter beantwoording van de vraag of de minister zich in dit geval ten onrechte op de conclusies van het MediFirst-advies heeft gebaseerd, ten onrechte betekenis toegekend aan de omstandigheid dat de vreemdeling bij MediFirst, anders dan bij het MAPP, niet door een psychiater is onderzocht.

Wat betreft de inhoud van het MediFirst-advies en het MAPP-rapport betoogt de minister terecht dat in beide rapportages wordt onderkend dat zich bij de vreemdeling psychische problematiek voordoet die van invloed is op zijn verklaringen tijdens de gehoren in het kader van zijn asielaanvraag. Voorts wordt de conclusie van MediFirst, dat de vreemdeling met inachtneming van de in het MediFirst-advies omschreven beperkingen kan worden gehoord, door de psychiater van het MAPP niet weersproken.

Gelet op het vorenstaande is de voorzieningenrechter ten onrechte tot het oordeel gekomen dat het MAPP-rapport afbreuk doet aan de uitkomst van het MediFirst-advies.

De grief slaagt.

2.3. In de tweede grief klaagt de minister dat de voorzieningenrechter in de conclusies van het MAPP-rapport ten onrechte aanleiding heeft gezien voor het oordeel dat het aan het besluit ten grondslag gelegde standpunt van de minister, dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, nu hij op essentiële onderdelen van dat relaas tegenstrijdig, bevreemdingwekkend en vaag heeft verklaard, onzorgvuldig tot stand is gekomen. De minister voert hiertoe aan dat bij de gehoren nadrukkelijk rekening is gehouden met de in het MediFirst-advies uiteengezette beperkingen als gevolg van de psychische gesteldheid van de vreemdeling.

2.3.1. Zoals in 2.2.4. is overwogen, doet het MAPP-rapport geen afbreuk aan de uitkomst van het MediFirst-advies dat de vreemdeling, met inachtneming van de in dat advies omschreven beperkingen, kan worden gehoord. Blijkens de verslagen van het eerste en het nader gehoor is de vreemdeling meermalen gevraagd hoe het met hem ging en of hij in staat was het gehoor voort te zetten, welke vraag hij steeds bevestigend heeft beantwoord. Tevens is de vreemdeling erop gewezen kenbaar te maken indien vragen onduidelijk waren of als hij behoefte had aan een pauze. Daarnaast is de vreemdeling een aantal malen de gelegenheid geboden om uitleg te vragen en te krijgen over de procedure en de aan hem gestelde vragen. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister bij het horen onvoldoende rekening heeft gehouden met de beperkingen van de vreemdeling en aldus zijn standpunt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet op de door de vreemdeling tijdens de gehoren afgelegde verklaringen mocht baseren.

In het verlengde hiervan heeft de minister in redelijkheid aan de vreemdeling kunnen tegenwerpen dat hij tegenstrijdige, bevreemdingwekkende en vage verklaringen heeft afgelegd over de benoeming van een nieuw dorpsvoorzitter, het vertrekpunt van zijn reis uit Benin en de wijze waarop hij Benin heeft verlaten. Gelet hierop en nu de minister, zoals de rechtbank onbestreden heeft overwogen, in redelijkheid aan de vreemdeling artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft kunnen tegenwerpen, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. De voorzieningenrechter heeft dit niet onderkend.

De grief slaagt.

2.3.2. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Over het beroep van de vreemdeling tegen het besluit wordt overwogen dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. Over die gronden heeft de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.4. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 26 augustus 2010 in zaak nr. 10/27580;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. B. van Wagtenonk en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

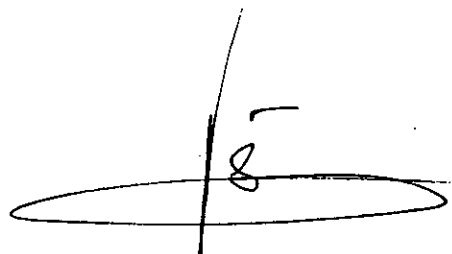
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 april 2011

363-660.

Verzonden: 5 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a vertical line extending upwards from the center of the horizontal line. There are some smaller, less distinct marks to the right of the main signature.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummers: AWB 10/27581 BEPTDN (voorlopige voorziening)
AWB 10/27580 BEPTDN (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter in de zaak tussen

geboren op _____ van Beninse nationaliteit, verzoeker,
gemachtigde: mr. R.E. Temmen, advocaat te Bergen op Zoom,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 4 augustus 2010 heeft verweerder de aanvraag van verzoeker van 27 juli 2010 om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Verzoeker heeft tegen deze beslissing beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Ingevolge artikel 82, tweede lid, onder a van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) wordt de werking van het besluit tot afwijzing van de aanvraag niet opgeschort gedurende de periode dat het beroep aanhangig is. Bij verzoekschrift van 4 augustus 2010 heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, totdat op het beroep is beslist.

1.3 Het geding is behandeld ter zitting van 19 augustus 2010, waar verzoeker niet is verschenen. Verzoeker en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.1 Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel indien voorafgaand aan een mogelijk beroep bezwaar is gemaakt, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 Op grond van het bepaalde in artikel 8:86 van de Awb kan de voorzieningenrechter, indien het verzoek om voorlopige voorziening wordt gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83,

zaaknummers: AWB 10/27581
AWB 10/27580

blad 2

eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

Ten aanzien van het beroep

2.3 In het bestreden besluit heeft verweerder verzoekers aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, en dat hij derhalve niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw. Verzoeker heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte het ontbreken van documenten over zijn identiteit dan wel reis heeft tegengeworpen.

2.4 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van verzoeker in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In hoofdstuk C14/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) is neergelegd dat de toetsing van de geloofwaardigheid plaatsvindt op grond van de verklaringen van de vreemdeling, zoals deze onder meer naar voren komen in de gehoren, en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat bekend is over de situatie in het land van herkomst uit objectieve bronnen en wat eerder is onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: ABRvS) heeft in haar uitspraak van 21 juli 2009 (LJN: BJ3621) het door de rechter te hanteren toetsingskader nador aangegeven.

2.5 Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw.

2.6 De rechter toetst de beoordeling van verweerder terughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt moet toetsen.

2.7 Niet in geschil is dat verzoeker geen documenten ter staving van zijn reisroute of zijn identiteit heeft overgelegd. Uit het beleid van verweerder, zoals neergelegd in paragraaf C4/3.6.3 van de Vc volgt dat reeds wanneer is vastgesteld dat documenten toerekenbaar ontbreken, dit voldoende is voor het tegengeworpen van artikel 31 tweede lid onder f van de Vw. Tevens heeft de ABRvS in een uitspraak van 11 februari 2008 (LJN: BC4709) geoordeeld dat de vaststelling dat ten aanzien van één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw respectievelijk paragraaf C4/3.6.2 van de Vc genoemde elementen documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

2.8 Verweerder heeft, aan de hand van de hem ten tijde van het bestreden besluit beschikbaar staande informatie, in redelijkheid kunnen concluderen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem is toe te rekenen. In dit verband heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat verzoeker met een

zaaknummers: AWB 10/27581

AWB 10/27580

blad 3

vliegtuig naar Nederland is gereisd, voor welke reis hij in het bezit moet zijn geweest van een ticket en een reisdocument. Voorts kon verweerder in aanmerking nemen dat verzoeker een eigen verantwoordelijkheid heeft voor het overleggen van documenten. Verzoeker heeft niet kunnen verklaren over de documenten waarmee hij de reis per vliegtuig naar Nederland heeft gemaakt. Gelet hierop kon verweerder stellen dat het feit dat verzoeker onder begeleiding heeft gereisd en een laag ontwikkelingsniveau heeft aan het voorgaande niet afdoet. Vervolgens kon verweerder zich, gelet daarop, op het standpunt stellen dat in het onderhavige geval sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw.

2.9 Verweerder diende vervolgens de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker te beoordelen aan de hand van zijn verklaringen. Nu artikel 31, tweede lid en onder f, van de Vw aan verzoeker tegengeworpen mocht worden, konden in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Uit de uitspraak van de ABRvS van 4 februari 2010 (LJN: BL3979) volgt dat reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom kan leiden dat aan de, uit artikel 31, tweede lid en onder f, van de Vw voortvloeiende, vereiste positieve overtuigingskracht niet is voldaan.

2.10 Verweerder heeft verzoeker in dit verband tegengeworpen dat hij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de door hem gestelde problemen in het land van herkomst. Zo heeft verzoeker bevreemdend verklaard over de voordracht en benoeming van zijn vader als nieuw dorpshef, nu hij tevens heeft verklaard dat de kinderen van het overleden dorpshef deze opvolgen. Ook heeft betrokkene tegenstrijdig verklaard over (de plaats van) zijn vertrek uit

2.11 Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat er psychische problemen zijn die zijn vermogen om gehoord te worden beïnvloeden. In verband hiermee heeft zijn gemachtigde een zogenaamde Meldpunt Asielzoekers met Psychische Problemen (hierna: MAPP)-melding verricht, echter tijdens de besluitvormingsfase is van MAPP geen rapportage overgelegd. Ook stelt de gemachtigde dat het ontwikkelingsniveau van verzoeker bijzonder laag is.

2.12 Uit de gedingstukken blijkt dat er, nog voor de asielaanvraag is ingediend, een medisch onderzoek heeft plaatsgevonden door een verpleegkundige en medisch adviseur van MediFirst. In dit onderzoek is geconcludeerd dat er beperkingen zijn op grond van medische problematiek die van invloed kunnen zijn op het horen. Deze beperkingen bestaan hierin dat verzoeker zeer timide en schuw is en wantrouwend/angstig door de taalbarrière en ervaringen. Dit uit zich lichamelijk door rillen. Tevens is er sprake van medische problematiek die van invloed kan zijn op de verklaringen van verzoeker. Uit het onderzoek blijkt voorts dat de IND rekening dient te houden met dagelijkse herbelevingen en dat verzoeker een uitgeputte indruk maakt. Hij heeft een zeer uitgebreide uitlog en zelfs begeleiding nodig rondom zijn procedure. Verder blijkt uit het rapport van MediFirst dat verzoeker een tijdsbesef heeft in ochtend/middag, maar, naar de rechtbank begrijpt, niet in kloktijden. Uit het rapport van MediFirst blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij het gehoor aankan, ondanks de door de verpleegkundige geconstateerde problemen.

2.13 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat hij naar aanleiding van

zaaknummers: AWB 10/27581
AWB 10/27580

blad 4

bovengenoemd onderzoek rekening heeft gehouden met de lichamelijke en geestelijke gesteldheid van verzoeker. Zo heeft de hoornedewerker tijdens de gehoren meermalen gevraagd hoe het met verzoeker ging en is aan verzoeker gevraagd of hij in staat was de gehoren voort te zetten. Verzoeker heeft desgevraagd aangegeven dat hij in staat was het gehoor voort te zetten. Tevens is verzoeker er op gewezen dat wanneer de vragen voor hem onvoldoende duidelijk waren, hij dit diende aan te geven aan de hoornedewerker. Daarnaast is aan verzoeker tijdens zijn gehoren in voldoende mate de ruimte gegeven om uitleg te vragen en te krijgen omtrent de aan hem gestelde vragen. Ten aanzien van de stelling van de gemachtigde van verzoeker met betrekking tot het lage intellect van verzoeker stelt verweerder zich op het standpunt dat dit niet afdoet aan het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoren weinig tot niet in staat is gebleken antwoord te geven op de hem gestelde vragen inzake de door hem gestelde feitelijke omstandigheden en gebeurtenissen. Ter zitting heeft verweerder voorts, ter onderbouwing van zijn standpunt, gewezen op uitspraken van de ABRvS van 9 juni 2008 (LJN: BD4407) en van 23 juli 2010 (nr 200909121/1/V1, www.raadvanstate.nl). Onder verwijzing naar deze uitspraken stelt verweerder zich op het standpunt dat hij in voldoende mate rekening heeft gehouden met de situatie van verzoeker. Voorts heeft verweerder ter zitting gewezen op de positie van MediFirst, als onafhankelijke organisatie die geraadpleegd wordt, welke organisatie ook werkt volgens de protocollen van het MAPP. MediFirst heeft, mede gelet op de eigen verklaringen van verzoeker, geconcludeerd dat verzoeker gehoord kon worden.

2.14 In beroep is door verzoeker een MAPP-rapportage van 12 augustus 2010 overgelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker is onderzocht door een psychiater, die constateert dat verzoeker een 23 jarige, kwetsbare en kinderlijke man is afkomstig uit *Verzoeker is angstig, hij durft niet naar buiten. Hij slaapt 's nachts nauwelijks en heeft veelvuldig nachtmerries, waardoor een sterke vermoeidheid is ontstaan. Voorts lijkt er een aantal aanwijzingen te zijn voor het bestaan van zwakbegaafdheid, al is dat niet met gerichte testen aangetoond. Opvallend is dat verzoeker gebeurtenissen heel moeilijk in de tijd kan plaatsen. De conclusie van de psychiater is dat met zekerheid vastgesteld kan worden dat er sprake is van psychische problemen die interfereren met het vermogen om een coherent en consistent verhaal te doen.*

2.15 Op grond van artikel 83 van de Vw zal de voorzieningenrechter de MAPP rapportage betrekken in haar beoordeling, nu sprake is van feiten of omstandigheden die na het bestreden besluit zijn aangevoerd.

2.16 Met betrekking tot de positie van MediFirst overweegt de voorzieningenrechter dat uit de rapportage van MediFirst blijkt dat verzoeker is gezien door een verpleegkundige en een medisch adviseur, die geconcludeerd hebben dat verzoeker zelf aangeeft, *ondanks de beschreven bevindingen, dat hij gehoord kan worden. Uit het rapport blijkt niet dat verzoeker in dat stadium is gezien door een psychiater die een oordeel kon vormen over de psychische gesteldheid van verzoeker en de invloed die deze kon hebben op zijn vermogen om te verklaren over asielgerelateerde gebeurtenissen. Verzoeker heeft vervolgens door het MAPP-rapport een concreet aanknopingspunt naar voren gebracht waaruit blijkt dat het advies van MediFirst niet juist was. Nu uit de MAPP-rapportage, opgesteld door een psychiater die verzoeker heeft onderzocht, blijkt dat er sprake is van psychische problemen die zeker interfereren met het vermogen van verzoeker om zijn verhaal te doen, is dit een deskundigenoordeel van de juistheid waarvan de voorzieningenrechter uitgaat.*

2.17 Verweerder heeft ter zitting gesteld dat verzoekers asielrelaas op grond van

zaaknummers: AWB 10/27581
AWB 10/27580

blad 5

tegenstrijdige en vage verklaringen, met betrekking tot essentiële onderdelen van zijn relaas die hebben geleid tot zijn vlucht, ongeloofwaardig is. Verweerder heeft daarbij verwezen naar de ABRvS van 15 juli 2010, LJN: BN2235. Echter, nu uit de MAPP rapportage is gebleken dat verzoeker psychische problemen heeft die zijn vermogen om coherent en consistent te verklaren zeker beïnvloeden, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker als gevolg van zijn psychische toestand slechts de verklaringen heeft kunnen afleggen zoals hij die heeft afgelegd, alsook dat hij wegens zijn psychische problemen niet in staat was (concreter) antwoord te geven op de hem gestelde vragen. Gelet hierop is het besluit, waarbij verweerder ervan is uitgegaan dat verzoeker (in beginsel) in staat kan worden geacht consistent en coherent te verklaren omtrent zijn asielrelaas en waarbij zijn verklaringen derhalve als uitgangspunt zijn genomen, niet zorgvuldig tot stand gekomen. Onderhavige zaak verschilt in zoverre van de zaak waarop de uitspraak van de ABRvS van 9 juni 2008 (LJN: BD4407) ziet nu het in de onderhavige zaak niet gaat om vragen die herkomst en reisverhaal betreffen, maar - evenals in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de ABRvS van 15 juli 2010 (LJN: BN2235) - om verklaringen die zien op essentiële onderdelen van problemen die verzoeker stelt te hebben ondervonden en die reden waren voor zijn vlucht. Derhalve kan het beroep van verweerder op voormede uitspraak van de ABRvS van 9 juni 2008 niet slagen. Ook het beroep van verweerder op de uitspraak van de ABRvS van 23 juli 2010 (nr 200909121/1/V1, www.raadvanstate.nl) treft geen doel, nu in de onderhavige zaak weliswaar ook (mogelijk) sprake is van een vreemdaling met verstandelijke beperkingen, maar de psychiater, anders dan in die zaak, tevens heeft geoordeeld dat er sprake is van psychische problemen die zeker interfereren met het vermogen coherent en consistent verhaal te doen.

2.18 Gelet op het voorgaande kan verweerder zich niet zonder nader onderzoek en motivering op het standpunt stellen dat het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht mist.

2.19 Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit moet worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. Verweerder dient met inachtneming van het bovenstaande een nieuw besluit te nemen.

Nochmaals ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.20 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen grond meer voor het treffen van de gevraagde voorlopige voorziening, zodat het verzoek wordt afgewezen.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening en het beroep

2.21 De voorzieningenrechter acht termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb en verweerder te veroordelen in de door verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek en de behandeling van het beroep redelijkerwijs gemaakte proceskosten, welke zijn begroot op € 874,-.

zaaknummers: AWB 10/27581
AWB 10/27580

blad 6

Beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker ten bedrage van € 874,-

Aldus vastgesteld door mr. H. Gorter en in het openbaar uitgesproken op 26 augustus 2010.

De griffier:

mr. C. ten Klooster

De rechter:

mr. H. Gorter

afschrift verzonden op: **26 AUG 2010****Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen voor wat betreft de gegronde verklaring van het beroep binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Tegen de afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening staat ingevolge artikel 17, tweede lid, aanhef en onder d, van de Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 BA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 SEP 2010	
LAATSTE	
LAATST	
STANDAARD	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Justitie
 te 's-Gravenhage,
 appellant,
 gemachtigde: mr. L.L.J. Stams,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
 nevenzittingsplaats Utrecht
 van 26 augustus 2010
 met kenmerk Awb 10/27580

Inzake:
 met kenmerk 1007.13.1174
 aan te duiden als verweerder,
 gemachtigde: mr. R.B. Temmen
 advocaat te (4611 LL) Bergen op Zoom, aan de Auvergnestraat 3

Proces
 Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. P.P. Zweedijk
 070 779 7110

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 26 augustus 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk Awb 10/27580 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen het besluit van 4 augustus 2010 -waarbij de aanvraag van verweerder om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen- gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

Verweerder heeft op 27 juli 2010 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 4 augustus 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Grieven

Grief 1

3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.16 van de bestreden uitspraak het navolgende.

"Met betrekking tot de postule van MediFirst overweegt de voorzieningenrechter dat uit de rapportage van MediFirst blijkt dat verzoeker is gezien door een verpleegkundige en een medisch adviseur, die geconcludeerd hebben dat verzoeker zelf aangeeft, *ondanks* de beschreven bevindingen, dat hij gehoord kan worden. Uit het rapport blijkt niet dat verzoeker in dat stadium is gezien door een psychiater die een oordeel kon vormen over de psychische gesteldheid van verzoeker en de invloed die deze kon hebben op zijn vermogen om te verklaren over asielgerelateerde gebeurtenissen. Verzoeker heeft vervolgens door het MAPP-rapport een concreet aanknopingspunt naar voren gebracht waaruit blijkt dat het advies van MediFirst niet juist was. Nu uit de MAPP-rapportage, opgesteld door een psychiater die verzoeker heeft onderzocht, blijkt dat sprake is van psychische problemen die zeker interfereren met het vermogen van verzoeker om zijn verhaal te doen, is dit een deskundigenoordeel van de juistheid waarvan de voorzieningenrechter uitgaat."

Grief 2

3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.17 van de bestreden uitspraak het navolgende.

"(...). Echter, nu uit de MAPP rapportage is gebleken dat verzoeker psychische problemen heeft die zijn vermogen om coherent en consistent te verklaren zeker beïnvloeden, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker als gevolg van zijn psychische toestand slechts de verklaringen heeft kunnen afleggen zoals hij die heeft afgelegd, alsook dat hij wegens zijn psychische problemen niet in staat was (concreter) antwoord te geven op de hem gestelde vragen. Gelet hierop is het besluit, waarbij verweerder

ervan is uitgegaan dat verzoeker (in beginsel) in staat kan worden geacht consistent en coherent te verklaren omtrent zijn asielrelaas en waarbij zijn verklaringen derhalve als uitgangspunt zijn genomen, niet zorgvuldig tot stand gekomen. Onderhavige zaak verschilt in zoverre van de zaak waarop de uitspraak van de AbRvS van 9 juni 2008 (LJN: BD4407) ziet nu het in de onderhavige zaak niet gaat om vragen die herkomst en reisverhaal betreffen, maar -evenals in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de ABRvS van 15 juli 2010 (LJN: BN2235)- om verklaringen die zien op essentiële onderdelen van problemen die verzoeker stelt te hebben ondervonden en die redenen waren voor zijn vlucht. Derhalve kan het beroep van verweerder op voormelde uitspraak van de ABRvS van 9 juni 2008 niet slagen. Ook het beroep van verweerder op de uitspraak van de ABRvS van 23 juli 2010 (nr 200909121/1/VI, www.raadvanstate.nl) treft geen doel, nu in de onderhavige zaak weliswaar ook (mogelijk) sprake is van een vreemdeling met verstandelijke beperkingen, maar de psychiater, anders dan in die zaak, tevens heeft geoordeeld dat er sprake is van psychische problemen die zeker interfereren met het vermogen consistent en coherent verhaal te doen."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten rechtsoverwegingen 2.18, 2.19 en 2.21 van de bestreden uitspraak. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Ontvankelijkheid

- 3.4. De Minister ziet aanleiding om, alvorens tot inhoudelijke bespreking van de grieven over te gaan, eerst enkele opmerkingen te maken omtrent de ontvankelijkheid van dit hoger beroepschrift.
- 3.5. Op grond van artikel 69, tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw), dient tegen een uitspraak in de Algemene Asielprocedure binnen een week hoger beroep te worden ingesteld. Hoewel toegegeven moet worden dat dit hoger beroepschrift buiten die termijn is ingediend, meent de Minister dat dit hoger beroepschrift desondanks ontvankelijk dient te worden verklaard.
- 3.6. De Minister acht daarbij van belang dat de rechtbank, blijkens de rechtsmiddelenclausule onder de bestreden uitspraak, ten onrechte heeft aangegeven dat tegen de thans bestreden uitspraak binnen een termijn van vier weken hoger beroep dient te worden ingesteld. Te laat is door de Minister onderkend dat deze rechtsmiddelenclausule onjuist is. Uit vaste jurisprudentie van Uw Afdeling meent de Minister evenwel te kunnen afleiden dat, gelet op die onjuiste rechtsmiddelenclausule en gezien het feit dat het hoger beroep binnen de in die rechtsmiddelenclausule genoemde termijn van vier weken is ingediend, redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de Minister in verzuim is geweest.

Vergelijk:

- AbRS, 14 december 2006; 200608471/1; www.raadvanstate.nl.
- AbRS, 16 juli 2003; JV 2003/371.

Toelichting op de grieven

- 3.7. Inhoudelijk spitst deze zaak zich toe op de vraag naar de verhouding tussen de rapportages van MediFirst en van het MAPP en de daaruit voortvloeiende vraag in hoeverre verweerder kon worden gehoord en in hoeverre aan zijn verklaringen de consequenties kunnen worden verbonden die de Minister daaraan heeft verbonden.
- 3.8. Ingevolge de nieuwe, op 1 juli 2010 in werking getreden, nieuwe Algemene Asielprocedure, wordt de vreemdeling op grond van artikel 3.109 van het Vreemdelingenbesluit (hierna: Vb) een rust- en voorbereidingstijd gegund. Ingevolge artikel 3.109, vijfde lid, Vb wordt de vreemdeling die te kennen geeft een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw, in te willen dienen een medisch onderzoek aangeboden.
- 3.9. Dit onderzoek wordt door een onafhankelijk medisch bureau, MediFirst, uitgevoerd. Het onderzoek door MediFirst heeft primair tot doel vast te stellen of de vreemdeling in staat moet worden geacht te worden gehoord omtrent zijn asielmotieven. De werkwijze van het Meldpunt Asielzoekers met Psychische Problemen (hierna: MAPP) heeft hierbij als voorbeeld gediend.
- 3.10. Als bijlage bij dit hoger beroepschrift voegt de Minister een afschrift van het Protocol Medisch advies Horen en Beslissen van MediFirst, waarin de werkwijze en expertise van MediFirst staan beschreven (productie 2).
- 3.11. De Minister meent dat een advies van MediFirst dient te worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de Minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de Minister bij de besluitvorming op aanvragen om toelating in beginsel van zulk advies uitgaan.
- Vergelijk:*
- AbRS, 11 augustus 2006, 200602655/1; www.raadvanstate.nl.
- 3.12. Het is aan de vreemdeling om, door het overleggen van informatie, zoals een advies van een onafhankelijke deskundige dat de conclusie van MediFirst gemotiveerd weerspreekt, die concrete aanknopingspunten bevat om aan de juistheid en volledigheid van het advies van MediFirst op dit punt te twifelen, gemotiveerd te betogen dat de Minister zijn oordeel niet op het advies van MediFirst mag baseren.

Vergelijk:
- AbRS, 25 juli 2006; JV 2006/351.

- 3.13. In de onderhavige zaak heeft MediFirst op 23 juli 2010 een medisch advies horen en beslissen uitgebracht. Een samenvatting van de inhoud van dit advies is door de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.12. gegeven. De Minister meent dat deze samenvatting juist is. De Minister merkt wel op dat de voorzieningenrechter niet, althans niet expliciet, heeft geoordeeld dat het advies van MediFirst als deskundigenoordeel moet worden aangemerkt. Voor zover de voorzieningenrechter van oordeel is dat het advies van MediFirst niet als zodanig deskundigenoordeel dient te worden aangemerkt, meent de Minister dat dit oordeel, gegeven het bovenstaande, onjuist is.
- 3.14. Het MAPP heeft op 12 augustus 2010 een rapportage uitgebracht ten behoeve van verweerder. Geconcludeerd wordt dat met zekerheid vastgesteld kan worden dat er sprake is van psychische problemen die interfereren met het vermogen van de vreemdeling om een coherent en consistent verhaal te doen. Vast staat dat de voorzieningenrechter de MAPP-rapportage in rechtsoverweging 2.16 expliciet als deskundigenoordeel heeft beschouwd.
- 3.15. De voorzieningenrechter heeft in rechtsoverweging 2.16 als zijn oordeel gegeven dat de rapportage van het MAPP als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het advies van MediFirst dient te worden beschouwd.
- 3.16. De Minister meent evenwel dat de inhoud van de MAPP-rapportage niet zodanig is dat daaruit kan worden geconcludeerd dat het MAPP met MediFirst van mening verschilt omtrent de vraag of verweerder kon worden gehoord. Beide concluderen immers dat sprake is van psychische problematiek die van invloed kan zijn op het horen van verweerder. MediFirst heeft daarbij aangegeven dat verweerder -zij het met de nodige begeleiding- kon worden gehoord, hetgeen verweerder zelf heeft bevestigd. De rapportage van het MAPP houdt niet in dat verweerder vanwege zijn psychische problemen niet kon worden gehoord. In zoverre kan de MAPP-rapportage niet afdoen aan het MediFirst-advies en kan die rapportage dan ook niet worden beschouwd als een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van dat advies. De rechtbank heeft dit niet onderkend.
- 3.17. De Minister meent dat de bestreden uitspraak reeds om die reden niet in stand kan blijven.
- 3.18. De voorzieningenrechter komt op grond van de conclusies van het MAPP tot het oordeel dat de Minister ten onrechte aan de verklaringen van verweerder de consequenties heeft verbonden die daaraan blijkens de in beroep bestreden beschikking zijn verbonden. De voorzieningenrechter heeft daarbij kennelijk van belang geacht dat de verklaringen van verweerder, die door de Minister in het voornemen als -kort gezegd- inconsistent zijn aangemerkt, zien op essentiële onderdelen van de problemen die verweerder stelt te hebben ondervonden en die -naar zegen van verweerder- reden waren voor zijn vlucht.

- 3.19. De Minister stelt voorop dat de gehoorambtenaar, gezien de inhoud van het advies van MediFirst, nadrukkelijk rekening heeft gehouden met de psychische gesteldheid van verweerder. Ook bij de waardering van de tegenover de gehoorambtenaar afgelegde verklaringen heeft de Minister rekening gehouden met de inhoud van het advies van MediFirst. De Minister meent dat een dergelijke handelwijze de toets der kritiek kan doorstaan.

Vergelijk:

- AbRS, 23 juli 2010; 200909121/1/V1; www.raadvanstate.nl.

- 3.20. De Minister meent dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat uit de conclusies van het MAPP niet eenduidig volgt dat het vermogen van verweerder om coherent en consistent te verklaren door zijn psychische problemen zodanig is beïnvloed dat hij niet in staat was om op eenvoudige vragen consistent te verklaren.

Vergelijk:

- AbRS, 9 juni 2008; LJN: BD4407.

- 3.21. De Minister meent dat daarbij minder van belang is, zoals de voorzieningenrechter heeft geoordeeld, of sprake is van essentiële onderdelen van het asielrelaas, maar dat veeleer van belang is dat het gaat om de eenvoud van de aan de vreemdeling gestelde vragen. Daarbij is niet van belang of die vragen op betrekking hebben op essentiële onderdelen van het asielrelaas, maar dient het gehele relaas te worden gezien en kunnen alle antwoorden van de vreemdeling op bedoelde eenvoudige vragen door de Minister bij de beoordeling van de aanvraag worden betrokken. De Minister meent dat uit de hiervoor genoemde jurisprudentie van Uw Afdeling niet kan worden opgemaakt dat dit uitgangspunt onjuist is.
- 3.22. Uit het vorenstaande volgt in de visie van de Minister dat met recht en op goede gronden in de in beroep bestreden beschikking is geconcludeerd dat verweerder op eenvoudige vragen omtrent de wijze waarop binnen zijn stam een nieuw dorpshoofd wordt gekozen -waarbij zij opgemerkt dat uit de verklaringen van verweerder kan worden opgemaakt dat zijn familie reeds gedurende enkele generaties bij dergelijke opvolgingskwesties is betrokken- niet consistent heeft kunnen verklaren. Daarbij wijst de Minister erop dat de verklaringen die in dit kader van belang zijn geacht deels zijn afgelegd tijdens het zogenaamde vrije relaas en dat de overige verklaringen die in dit kader van belang zijn geacht zijn afgelegd in antwoord op de vraag hoe wordt bepaald welke twee personen kandidaat zijn voor de functie van dorpshoofd. Opgemerkt zij nog dat de Minister niet aan verweerder heeft tegengeworpen dat hij niet heeft kunnen verklaren binnen welk tijdsbestek deze problemen zich hebben afgespeeld. De Minister ziet daarin een bevestiging van het standpunt dat bij de vraag welke consequenties kunnen worden verbonden aan de door verweerder afgelegde verklaringen rekening is gehouden met de inhoud van het advies van MediFirst.

- 3.23. Evenzeer met recht en op goede gronden heeft de Minister in de in beroep bestreden beschikking geconcludeerd dat verweerder niet consistent heeft verklaard omtrent -kort gezegd- het startpunt van zijn reis vanuit naar Nederland. Daarbij is van belang geacht dat verweerder blijkens het rapport van eerste gehoor heeft verklaard vanuit naar Nederland te zijn gekomen -waarbij zij opgemerkt dat wederom het ontbreken van een nadere tijdsaanduiding niet aan verweerder is tegengeworpen- terwijl uit het rapport van nader gehoor geen andere conclusie kan worden getrokken dat verweerder zijn reis naar Nederland in Korokonde is begonnen, waarbij nog zij opgemerkt dat de contactambtenaar verweerder er uitdrukkelijk op heeft gewezen dat hij eerder had verklaard in te wonen.
- 3.24. Tot slot meent de Minister dat ook met recht en op goede gronden aan verweerder is tegengeworpen dat zijn verklaringen omtrent zijn reis vanuit Benin naar Nederland niet overtuigen. Uit het rapport van eerste gehoor, waarin bedoelde verklaringen zijn opgenomen, blijkt dat verweerder niet alleen geen tijdsaanduiding kan geven -hetgeen hem overigens, met inachtneming van het advies van MediFirst, niet is tegengeworpen- maar zelfs niet bij benadering kan concretiseren waar hij is geweest en -bijvoorbeeld- aan boord van het vliegtuig is geraakt of hoeveel blanke mensen hem daarbij hebben geholpen.
- 3.25. De Minister meent dat uit het vorenstaande genoegzaam kan blijken dat verweerder zelfs op zeer eenvoudige vragen geen, althans niet afdoende, antwoord heeft kunnen geven. De Minister meent dat dit hem, gelet op de eenvoud van deze vragen, kan worden tegengeworpen. Met recht is in de in beroep bestreden beschikking dan ook geconcludeerd dat het relaas van verweerder positieve overtuigingskracht ontbeert. De rechtbank heeft dit miskend.
- 3.26. Gelet op al het vorenstaande concludeert de Minister dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven en dient te worden vernietigd. Het hoger beroep dient gegrond te worden verklaard.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 4 augustus 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 22 september 2010

mr. L.J.J. Stams,
senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4927
telefax 070 - 779 4709